

פרק רביעי **בו מסופר איך הייתה לקקנית** **למלכת הגמדים**

לקקנית ישנה כנראה חזק מאוד כי כאשר התעוררה הופתעה לראות שהיא לא שוכבת על הדשא שבאחו אלא על שטיח צבעוני יפה במערת הגמדים, לשם הביאו אותה הגמדים בשנתה.

כשלקקנית קראה בערב למפצח אגוזים שמע אותה אחד הגמדים שישב תחת עלי צמח מים בשפת הנחל, שם הוא דג פנינים. אחרי שהיא נרדמה התקרב הגמד ושמח לראות יצור כה יפה וקטן כמוהו. הוא קרא לעם הגמדים ואחרי שכולם התפלאו ממנה הביאו אותה למעלה להר, לתוך המערה שלהם. עכשיו כל עם הקטנים הזה רקד ושר:

"לקקנית, נאה ועדינה

תהי לנו למלכת

נכין לך שרביט זהב

נכין לך כתר זהב קטן.

הגמדים יאהבו אותך,

לא יגרמו לך צער,

וגם את לקקנית תהי טובה כלפינו

ותהי שמחה ורעננה.

אנו לא רוצים לצער אותך

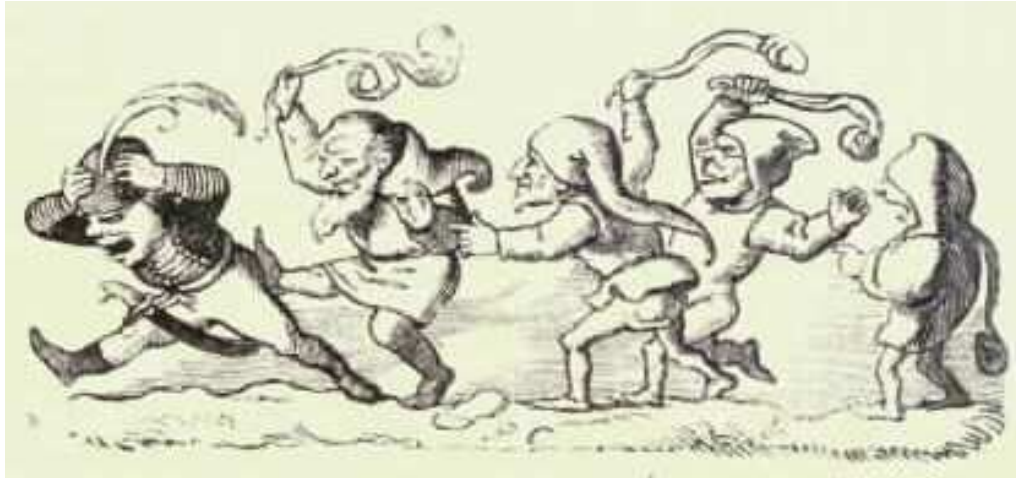
אנו שמחים להיות איתך

"לקקנית, נאה ועדינה

תהיה מלכת הגמדים."

אחד הגמדים הביא כרית קטיפה ועליה

מהאדמה. אסור למישהו לקחת ממנה בלי להיענש. בגלל הנזק הגדול שעשה מפצח אגוזים הם גירשו אותו מהמערה במכות

ואמרו לו לא להופיע יותר בסביבתם. הם לא ידעו עכשיו מה קרה איתו הלאה. לקקנית הבינה מהסיפור שמפצח אגוזים עדיין מכור לאגוזים, ושנשאר זעפן וכעסן כמו קודם אצל הירקן. אך היא עדיין חיבבה אותו מאוד ולכן דאגה לו ורצתה למצוא אותו. היא שכחה כלל על הכתר, על כס הזהב ועל כך שהיא עכשיו מלכת הגמדים וחשבה רק איך למצוא את מפצח אגוזים. היא התחילה לבכות, דבר שהוא לא נאה למלכה, והגמדים השתוממו

שרביט זהב וכתר זהב, ואחרי שקישטו אותה בכל אלה, הובילו אותה לכס מלכות זהוב, השתחוו לפניו, כרעו ברך ונשבעו לציית לכל מה שתגיד.

אחרי שהטכס הסתיים, שאלה לקקנית על המלך מפצח אגוזים, אבל פני הגמדים מלאו זעף והם הגיבו בכעס כזה שהיא נבהלה ממש. ואז סיפרו לה כי גם את מפצח אגוזים מצאו ישן באחו והביאו אותו למערה שלהם. הם ציפו שהוא יהיה להם למלך טוב, והכתירו אותו כפי שעשו גם לה. הם קיוו לחבב אותו, אך הוא אכל את כל האגוזים אותם הם אספו במאמץ רב לקראת חורף, וכאשר ניסו לתת לו דבר מה אחר לאכול רגז מאוד, נשך הכל סביב והתרוצץ עם חרב שלופה.

בסוף מצא גם אגוז זהב, אותו הכין הצורף שלהם, וחשב שניתן לאכול אותו. הוא נשך בו אך שבר שן אחת ונעשה כל כך מרוגז שזרק את אגוזי הזהב לתוך הנחל. זה הרגיז מאוד את הגמדים. זהב היא המתכת האהובה עליהם והם כורים אותה במאמץ רב

מהאדמה, הביא להם הנחל שנבע מעמקי האדמה. בכל זאת לא יכלו למנוע מגרגירי זהב אחדים להיסחב בין סלעי הנחל עד לבתים של בני אדם. אלה ושמחו כאשר שמצאו את גרגירי הזהב ואספו אותם בחמדנות. וביום בו מצאו את האגוז הגדול שמפצח אגוזים זרק לתוך הנחל, השתוממו מאוד וחשבו פעם כך, פעם אחרת, איך אגוז זהב כזה יכול להגיע לנחל. אך הם לא מצאו אף פעם את התשובה הנכונה, כי לא ידעו כלום על הגמדים ועל מפצח אגוזים. אחדים מהקטנים נשארו עם המלכה כדי שלא תרגיש בודדה, הם גם שעשעו אותה בסיפורים ואגדות שונות שלהם, אך בערב כל עם הגמדים נהגו להתאסף ליד המלכה והיא שרה להם שירים אהובים אליהם. וכך לקקנית חיה את חייה אצל הגמדים בנעימים, והגמדים נהנו מהמלכה היפה שלהם.

מאוד והתנצלו, כי חשבו שהעליבו אותה. הם רצו לשרת אותה בכל הלב, רק שתישאר אצלם ותהיה למלכה שלהם. בסוף לקקנית התפיסה. היא הבינה שיהיה זה כמעט בלתי אפשרי למצוא עכשיו את מפצח אגוזים ומאחר שמאמצי החיפוש עייפו אותה מאוד, העדיפה להישאר אצל הגמדים מאשר לתעות בדרכה ללא הועיל. היא הבטיחה לגמדים להיות מלכה שלהם ואלה חזרו, מרוצים, לעסקים שלהם. מרביתם עבדו בסדקי האדמה וכרו שם זהב, כסף ואבני חן, אחרים עבדו בחלקים שונים של המערה. היה ביניהם אופה, שידע לאפות לה דברים מתוקים מהדבש שהוציאו מכוורת הדבורים. היה אורג שהכין לה בגדי משי ושילב בהם זהב וכסף. הצורף הכין כלים, כדים וצנצנות מזהב, שיבץ בהם אבני חן והם קישטו את המערה. וכך עבדו הגמדים בשקדנות. זהב לא חסר להם אף פעם, כי מה שלא הצליחו להוציא